

[Alfred Hansen]

den 1. oktober 1978 i en børnehave på Ege-risskolen, hvor han ingen undervisning får, idet der ikke er økonomiske midler til at stille en støttelærer til rådighed.

Idet ethvert barn i den undervisningspligtige alder har krav på en forsvarlig undervisning, må ovennævnte eksempel betragtes med den allerstørste alvor. Man kan endvidere frygte, at der på andre tilsvarende skoler kan fremvises lignende eksempler på manglende undervisning.

Derfor bør ovennævnte sag betragtes som en principsag, som bør foranledige, at ministeren omgående sikrer tilstrækkelige økonomiske midler, så ingen handicappede bliver kastebold mellem stat, amt og kommune i perioden indtil særfor sorgens udlægning til amterne fra den 1. januar 1980.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Når der som her rejses spørgsmål om multihandicappede børn og om sikringen af de fornødne midler til undervisningen af dem, vil jeg for det første godt præcisere, at jeg – da det, som spørgeren også selv har anført, drejer sig om børn, der ikke kan følge undervisningen i folkeskolen, men i stedet for er henvist til åndssvageforsorgens skoler og derfor omfattes af socialministeriets lovgivning – ikke har mulighed for efter undervisningsministeriets lovgivning at rette på eventuelt foreliggende mangler eller at stille særlige midler til rådighed herfor.

For det andet vil jeg pege på, at dette selvfølgelig også gælder overgangsfasen i tiden frem til den 1. januar 1980, hvor ansvaret fortsat er socialministerens. Først derefter omfattes denne undervisning af folkeskoleloven, således som den blev ændret i juni 1978. Jeg skal derfor henvise spørgeren til at tage kontakt med socialministeren, som jeg allerede har bedt om at se på sagen og undersøge det fremdragne eksempel vedrørende undervisningen af den multihandicappede dreng Karl Ejner.

Alfred Hansen (DR):

Traditionen tro skal jeg takke ministeren for svaret, men ikke for indholdet. Jeg synes nok, ministeren kunne have været lidt mere præcis i sin stillingtagen til denne sag; som undervisningsminister kan man – efter min mening i hvert fald – ikke bare afvise et så

groft tilfælde, som der her er tale om, og sige: det er ikke mit bord. Men samtidig skal jeg takke ministeren for, at ministeren har bedt socialministeren om at se på sagen.

Jeg ville have spurgt, om ministeren var enig i, at det var unacceptable vilkår, man havde givet den pågældende dreng, som altså er undervisningspligtig, som har ret til at få undervisning ifølge grundloven, men som – som jeg har nævnt i mit spørgsmål og uddybet i min begrundelse – er blevet henvist til børnehaveklassen, hvor han ingen undervisning får. Han er ligesom sat i varmeskab: Man venter og håber på, at det snart kan blive den 1. januar 1980, for så er det overladt til amterne.

Derfor er denne sag af meget principiel karakter; kan man som undervisningsminister – selv om undervisningsministeren selvfølgelig med god ret kan sige, at det ikke er mit område – sidde stille og se på, at der ikke sker noget?

Jeg har fået oplyst, at den pågældende dreng ikke er tilmeldt åndssvageforsorgen, men forældrene mente, at man dér kunne give en bedre undervisning, bedre kunne leve op til de specielle ønsker og krav, som denne dreng måtte have, således at han fik en undervisning, hvor man tog hensyn til hans mange handicap, herunder en indopereret ventil, som betyder, at denne dreng ikke må udsættes for slag eller stød, og at man skal passe særlig meget på ham. Han får heller ikke taleundervisning, ingen talepædagog. Jeg syns, det er meget beskæmmende, at man i det hele taget kan konstatere en sådan situation, som der her er tale om, og jeg skal straks bebude, at ministeren for det sociale område på næste onsdag vil blive stillet et spørgsmål fra mig til besvarelse om dette forhold. Så må man håbe, at ministeren i den mellemliggende tid har så megen tid til rådighed, at der kan gives et fyldigt svar herpå.

Det er gået, som jeg frygtede, at man ville få en åndssvageforsorg, en særfor sorg, som ligner et fallitbo. Man benytter 1978–79 til at spare penge, og så skubber man problemerne foran sig og siger: dem må amterne løse. Jeg kunne frygte, at amterne budgetterer for 1980 på grundlag af statens udgifter i 1979, og så kan vi jo levende forestille os, hvilke vilkår disse handicappede børn, som mere end nogen andre må have befolkningens bevågenhed, vil blive udsat for, også efter 1980.